

over trager leven

Hoe wij nu leven

Auteur en schrijfdocent **Kathy Mathys** en haar man Warner leven op een uitzonderlijk traag ritme, veelal aan huis gekluisterd. Geen keuze, maar een noodzaak. Zij leeft met de gevolgen van een burn-out, hij kampt met long covid. De voorbije jaren leerde Mathys zich daarmee te verzoenen. Met dank aan Emily Dickinson.

Warner kijkt op wanneer ik de woonkamer binnenkom. Op zijn schoot ligt een graphic novel, onze poes Lisa zit onder de deken die man en dier bedekt. “Ik heb een zin voor je meegenomen”, zeg ik. En ik citeer: *De wind heeft snoepjes gegeten*. “Uit een tekst van een student. Ze werkt aan een kinderboek.”

Zo gaat het nu al jaren. Ik jut langs de vloedlijn van wat we leven noemen en neem schatten voor hem mee, leg zo de wereld in zijn schoot. “Vertel me over wat je vond”, zegt Warner en dat doe ik. In musea fotografeer ik details waarvan ik vermoed dat ze hem zullen bekoren, tijdens stadswandelingen kijk ik met zijn ogen. *Dat vindt hij vast mooi*. Klik. Dag na dag stal ik de buit voor hem uit. Laat de vloedlijn tot in onze woonkamer golven, tot aan de rand van de deken die hij dagelijks over zich heen trekt.

“Lisa raasde net weer als een dolle door de kamer”, zegt Warner. Vervolgens vraagt hij: “Hoe gaat het met Anna?” “Ze probeert al haar moed bij elkaar te rapen.”

Anna is de hoofdpersoon van mijn onlangs verschenen roman *Tot het glinstert*. Ze is een schrijfdocent die aan de Engelse kust op zoek is naar sporen van haar jong overleden moeder, een botanisch tekenaar van zeewier, over wie ze een boek wil schrijven.

TUINIERN

Zes jaren zitten er tussen het moment waarop ik Anna leven inblaas en het moment waarop ik haar verhaal afrond. Zes moeilijke jaren, zes prachtige jaren.

Net zoals Anna haar oude notitieboeken uitkamt, op zoek naar herinneringen, loop ik voor deze tekst mijn dagboeken van de voorbije jaren na. Ik wil dit zo goed mogelijk vertellen. Ik beland in 2019. Wanneer ik aan het eind van dat jaar een zware burn-out krijg, heb ik de eerste versie van een half ma-

nuscript klaar. Ik ben er op dat moment zo slecht aan toe dat ik ervan overtuigd ben dat het boek er nooit zal komen. Ik voel me verbannen uit mijn leven. Het enige wat ik kan verdragen in die eerste maanden van mijn ziekte zijn trage filmbeelden van zeeleven. Ik laat me meevoeren naar oceanische diepten. Dat, en prentenboeken voor kinderen, met name wanneer ze niet over mensen gaan, wel over dieren, planten, wieren. Die laatste geven me het gevoel dat mijn roman en ik elkaar niet helemaal kwijt zijn – ik was tenslotte bezig met een zeeverhaal.

Acht maanden na mijn meltdown, medio 2020, pak ik de schrijfdraad weer op, tenminste dat probeer ik. Geen sprankje makersvreugde voel ik in mijn lijf; ik schrijf op wilskracht, vanuit de hoop dat mijn verhaal me uit het slop zal halen. Het is troostend dat niet alleen ik maar ook de rest van de wereld is stilgevallen. In volle coronatijd hoef ik niet uit te leggen waarom ik nergens heen ga, hoef ik geen uitnodigingen af te slaan. Mijn huis voelt nog steeds niet als thuis – daarvoor zijn mijn angstsymptomen en sombere gevoelens te sterk – maar ik klamp me vast aan de mantra dat ook dit voorbij zal gaan. En dat doet het, heel langzaam. Ik schrijf gelukkig alweer een tijd met plezier.

Het is in die moeilijke periode dat ik Emily Dickinson ontdek. Niet dat ik, aangespoord door het covidmonster, bewust op zoek ga naar schrijvers die aan huis gekluisterd zijn. Een vriendin tipt me het boek *Emily Dickinson's gardening life* van Marta McDowell over het tuindersleven van de negentiende-eeuwse dichtster. Het verhaal van Dickinson begeistert me, ik ga meer van en over haar lezen en begin aan een (nog onaf) kinderboek dat in en om Dickinsons huis speelt. De vraag waarom ze na haar 35ste nauwelijks nog het huis verliet, blijft biografen fascineren. De een denkt aan een oogziekte, de ander aan gevoeligheid voor licht of aan epilepsie.

De dichtster Adrienne Rich blijft weg van de medische hypothesen: zij vermoedt dat Dickinson wist hoe geniaal ze was en dat ze dat talent enkel in afzondering kon ontwikkelen. Wat er ook van zij, Dickinson was verknocht aan haar huis. Wel vijfhonderd keer komt het woord ‘home’ voor in haar werk. Vooral de details uit de brieven, over

het licht dat op haar schrijftafel valt of over de bloemen die ze in haar tuin plukt, bieden me troost. Meer nog, ze vormen een leidraad voor een nieuw leven, een waarin ik zelf bloemen ga drogen en beter ga kijken. De eerlijkheid gebiedt me te zeggen dat ik altijd een ambachtelijk type ben geweest. Ik schrijf met de hand, verstuur wekelijks